

Содржина

1. Се вратив повторно во градот
2. Го дочекувам утрото со една мисла
3. Како да ти јавам дека ми требаш
4. Незнаеш ти срно моја
5. Моите соништа
6. Дозволи ми
7. Синоќа додека спиев
8. Ќе ја пуштам тишината
9. Постоене
10. Ме пробуди
11. Сега сум поблиску
12. Моите мечти
13. Призрачна Кралица
14. Во тишината помеѓу сонот и јавето
15. Ова е домот на моите соништа
16. Потомок на Ерида
17. Ги молам Ангелите вечерва
18. Моето име до вчера беше ТАГА
19. Сонував ли досега само лош сон
20. Утре или задутре ќе знаеш
21. Кога повторно ќе се молам
22. Никој не го сака Талирот
23. Сакам да бидам жив повторно
24. Прогонет од времето
25. Зависник
26. Грешник исто како селскиот поп
27. Поругание е секој нов ден
28. Во предворјето на душата
29. Дали навистина сум јас
30. Ноќта повторно ме прегнува
31. Слушај
32. Претпоставката не ме зачуди
33. Дете на пустината
34. А, Толку Копнеев
35. те сонував повторно
36. Дух на бесконечноста
37. јас сум блудник, ти си грешница

- 38. ходник на болката
- 39. Утрово нема ни песна
- 40. Утринска Радост

Се вратив повторно во градот

Само недостижните далечини исполнети со некој мој копнеж останаа да ме водат во ова сивило,честопати,кога некое копице на очајот ќе ме натисни во некој агол од собата,ја вадам сликата на нашата најубава преградка од внатрешниот џеб,и се бранам небаре е амајлија света.

Заминав на кратко во место каде никој не ме познава,каде бев целосен странец,заминав надевајќи се дека така ќе се сокријам од спомените,дека ете таму во тој и за мене непознат град ќе најдам макар миг мир,мир со кој ќе ги смирам сите виори во душата...но и таму ,таму во некоја ладна соба зборував сам со себе хранејќи ја така самоизмамата.

Се вратив повторно во градот,каде сега гледам дека булеварите се празни,со некоја слаби светулки кои живуркаат,се вратив со времето да водам војна,несакајќи повторно да ја раскажувам на сите нашата приказна... се вратив да се простам од сите спомени,можеби за последен пат,безнадежно сонувајќи за далечините каде сега знам е моето непостоење.

а сега прости што ќе заминам,со урликот болката ме вика да ја нахранам,обилно, стана лакома ненаситна,се шири толку брзо што ни највештиот еким неможе да ја запре...

Го дочекувам утрото со една мисла

Го дочекувам утрото со една мисла која како што ми кажа еден од скитниците,лицето ми било озарено од среќа додека ги изговарав зборовите...добро е замина синоќа по патот на неповратот карванот кој ги однесе сите спомени од минатото..го слушам внимателно како ветерот завиткан во својата мистична насмевка ја носи и тагата со себе,барем нему ќе му кажам збогум,знам другаруваше со мене многу ноќи,и со својот фиук ме миреше,напати кога солзите образите ќе ми ги миеја,недаваше да паднат толку брзо на земјата,та си играше со нив во своето пространство...со наклон длабок во кој има многу моја почит кон него се простувам,и тој евего околу мене се сви,некоја нежност носи во себе,кажува збогум...заљубен си ,рече некако шеретски,ајде не се перчи како боем кој повторно во раката држи пехар полн со старо вино...еве..рече одважно..ќе ти ги дадам во светлинава бескрајна моите невидливи очи,исполнети се со јаки неуморни немири,патувај,патувај преку планините,на врвовите одморисе малку и гледај во срцето кое чука за тебе,го испрекинува ритамот свој со високи тонови од боженствените харфи што неодамна ги смести љубовта во него,почувствуваја топлината која блика како убавина што ангелите ја насликаа уште многу одамна за тебе....ќе ти даде внимание,ти земиго со твојата испружена дланка....навистина,зарем сега сонувам со отворени очи...или можеби утрото ми го донесе сонот ,...само бескрајот ја покажа милоста своја..а јас боемот кој свое уточиште најде еве наздравувам...ти ја разоткривам душата и ти ги испраќам насмевките на мојата трепелива душа,а ти срно моја,бесрамно шеташ веќе со погледот насекаде по дамрите мои кои името твое веќе го пишуваат трпеливо ,еве и јас ќе ти насмевнам,потоа ќе ги оставам усните врз твоите да станат едно....кога уморот ќе биде спроти тебе,ти слушнија мојата радост во тишината како пее,својата желба сега ќе ја претворам во пламена искра,а нежноста во тепих недогледен,знам ќе ме слушнеш,...те чекам на изворот од животот каде шурките течат изобилно со денови идни.

Како да ти јавам дека ми требаш

како да ти јавам дека ми требаш кога сега ни ветерот не ми верува
моите гради станаа тешки како бетон,ладни како мраз
како сега да ти кажувам дека ми значиш,кога ни ночите не ме сакаат
зарем сега повторно и тебе да те нарекувам мојата бивша драга
ма тебе ти е сеедно за мене,твојата маска е подобра од другите
затоа,можеби е подобро да кажам нека се иде по ѓаволите
навистина ма,тебе ти е сеедно за мене
мојата тага сега гледа како таласите на нашите жешки воздишки се дават
ма тебе ти е сеедно за мене
седиш некаде задоволна во некој виртуелен свет и задоволно се смешкаш

Незнаеш ти срно моја

Незнаеш ти срно моја како е во срцето два пламења да ти горат
Едниот да те пали и жари
Другиот да те труе и мами со илузии непрегледни
Незнаеш ти срно моја

Левата страна пространства непрегледни од блаженства ми дава
Плови мојата душа со тебе таму
Десната страна понори од болка ми отвара и во понорите спомените
Спомените ги воскреснува,маѓија стран е тоа,маѓија со катанец залчучена.

Незнаеш ти срно моја
Незнаеш навистина,незнаеш срно.....

Моите соништа

Моите соништа станаа премногу кршливи
тука во овој простор на самотност,
а ти сокриена во мирисот на пролетната бура
заедно со својата сенка тивко се кикотите
радосни што врз вас паѓа рој од ситен дожд на бакнежи.
Те среќавав понекогаш во некој кошмарен сон
додека немирно лутав по тие темни патеки
,прости,но сега веќе не сонувам и подобро спијам.
Мислев дека долго,
долго ќе ми недостасуваш
,но тагата ми кажа
си била само погрешен избор и ништо друго.

Дозволи ми

Како волшебна флејта дозволими вечерва да одморам на твоите усни
Полека и нежно да ги отсвирам прекрасните звуци
Што ете се разливаат од мојата душа
Но никако да допрат до твоето срце

како најнежно вино дозволими да се лизнам по твоето грло
како најнежен шеќер да се стопам на твоите усни
дозволими
додека месечината не сака
најубавата песна со усниве мои да ја напишам на твоето тело

дозволими
еднаш засекогаш да заврѓи оваа фатаморгана

Синоќа додека спиев

Студенилото на мраморов пред олтарот не ме исплаши да станам
Клекнав понизно да се молам.

Синоќа додека спиев под небесните криља
Глас на Ангел ми рече грешник сум,грев сум имал.

Простими Боже што младоста нејзина ја украдов
Ја трошеа овие раце суварки,ја допираа овие модри усни

Покривка од бакнежи за добра ноќ и подарував
За добро утро на перницата една моја воздишка лепев.

Простими Боже што срцето нејзино го зедев на дланките да го носам
Со радост детска на љубовта и го однесов покрај моето го оставив

Со вербата го чував од секое зло
Го демнеа илијадаиеден демон.

Ќе ја пуштам тишината

Ќе ја пуштам тишината да трае до својата бесконечност,јас само ќе се завртам додека одам некаде,којзнае каде и тивко ќе промрморам,несакам да ме слушне..мојата најголема казна е што сеуште ја паметам нејзината насмевка...несакам сега никој ни чекорите да ми ги слуша..ќе чекорам се до мојот крај,а таму ќе ја завршам најголемата љубовна приказна за мене и за неа,ете сега не и го паметам веќе името,но насмевката да...таа замина на југ,исто како птиците кој се селат од гнездо во гнездо..а пак јас,јас заминав на север,во студените и ладни врвови на планината..мислам дека во тие некои гнезда ја најде среќата и се омажи...овде во ова студенило нема никој,само прозирни сенки кој се тетерават во просторот..не ја продадов сеуште душата,но трпеливо ги собирам нејзините парчиња,небаре се стари парички кој треба да ги наредам во албумот..еве една сенка малку со цинизам ме прашува..а дали ти ја пронајде твојата сродна душа..да и реков ја пронајдов,синоќа во сонот едно мало парче од нејзината душа остави во мене,ми рече тоа ќе ти биде водилката која ќе те донесе до мене..незнам сега колку е потажна сенката,но знам дека избега брзо од мене,немаше ни надеш во неа...уф колку беше морничава со тој нејзин студен поглед...ќе одам и понатаму со парчето душа,без да се прашувам повеќе каде згрешив...колку е смешно кога само ќе помислам..да не те запознаев тебе,ќе го засакав дождот што лие надвор,дождот кој не ја познава гордоста,бидејќи лие за сите..можеби и вака е подобро..јас да продолжам да одам

Постоење

Ми го окова сонот со девет змии лутици
Врз камен пепелнак што на полноќ си го сонила
зошто среде глогов колец не му стави
да го убиеше,умртвеше,да не се прпелка во агонија
Етого сон грозомора станал,та само крвје бара да пие.

Во рацете само пепел имав
Неможев ниту да милувам,ниту песни секакви да пишувам
Ноќите станаа црни поцрни без месечина
Беа сенки налудничави.

Ќе исчезнам засекогаш
Затоа што морам
Да
Од твојот свет
Ќе паднам силно на земјата или камен пепелнак
Тагата да ја искршам и со леснотија да летнам.

Нека биде ова наместо збогум
Ти благодарам што ми беше инспирација
Живееше во мене како најубавата поезиа
Никогаш не бев сам
Бесцелно е веќе да се прашувам сега
Каде се скрши времето
Кога се излади твоето срце

Се е запишани,ништо не е случајно
Пред само три дни
Девојка со насмевка на разигран ветар
Ми подари нови сништа
Дневник покрај мене остави
Рече
Кога денот на починка ќе отиде,ти како минато го запиши
Ноќта оставија за нас да биде
Ќе го пишуваме заедно сегашното постоење.

Ме пробуди

Ме пробуди со твојот прикриен страв на самотност
Сега е сеедно дали ќе простувам или да барам прошка
Заминав од мојот немирен живот
Немирот се смири
Кругот се затвори
Ме пронајде по мирисот на мојата тага
Залепена е на самоник цвеќињата
Погледни, перуники се тоа бели
Ќе помине, месец, година и пет години
Ќе немам веќе минато, ни пак иднина

Сега сум поблиску

Сега сум поблиску до тебе за сто години
Ми останаа уште двеста да поминам
Додека скитам низ времето да ги собирам и овие два века
Ги оставам Ангелите мои да те чуваат кога ќе бидеш сама

Сакам да бидам жив повторно
Но неznam дали ќе те сакам толку силно во 2122 година
И тогаш ли ќе ми бидеш мисла или збор напишан
Или, дали ќе бидеме еден миг сами во нашето несовершенство.

Моите мечти

Моите мечти се веќе папсани одблесоци на денот
А ти,припремија твојата игла со отровен врв
Станав полумртва пеперутка
Допрime некаде во близина на срцето
Знам дека ќе бидам прекрасен примерок за твојот хербариум

Призрачна Кралица

Ти и вистински незнаеш како е да се биде Ангел во Пеколот
 ,изгубен во празните чекори
 ,чекори кои бездната ја отвараат,
 знам дека мора да се умре,
 и знам дека љубовта веќе ја изгубив,
 сега ја прифатив и твојата валкана лага за една од твоите вистини
 ,и во тие вистини небото веќе не го гледам,
 од темнината што како антерија ми ја наметна,
 неznam веќе како е да се сака и да се живе за сонот .
 Јас
 по којзнае кој пат повторно пропаѓам во дупките на твоите очи
 гледаќи како
 ,ете до мене доползи мојата тага
 ,уште еднаш и реков удавесе во моите остатоци од љубовта,
 а јас ќе уживам барем кратко во земните убавини..
 доаѓаш
 за последен пат во мојот кошмарен сон да ми го кажеш твоето последно
 зборум,
 збогум во кој нема топлина
 ,само студенило и оштри парчина на мраз...
 Доаѓаш знаеќи дека конечно ќе бидеш слободна
 И јас,и пророкот знаеме добро
 Броеќи ги деновите останати
 простими моја љубов,
 но јас го знам патот до пеколот.
 Јас слегувам засекогаш во мојот темен свет,
 а ти биди барем среќна невеста,
 во најголемиот и најдолгиот миг со жешка страственост ќе посакувам да
 ме љубив..
 барем таму знам дека ќе бидеш мојата најслатка болка
 ,кожата полека ќе се затега до степен на прскање,
 црните рози со мирисот опоен ќе ме смируваат,
 пуштиги твоите нокти нека ја разбудат крвта во мене,
 и нека ја натераат да се цеди по кожата,
 пуштија зошто стана отров кој телото ми го отру...
 молчиш зарем не...
 несакм повеќе да се вратам во светот каде сум само кукла
 ,кукла која срцето залудно чука...

урнат од сопствениот лелек скитам бездомен по светот...
казнет ли бев се прашувам...
имав ли вина..
повторно се прашувам...
несакам да ме побараш,
ни пак да ми бидеш утеха....
Само дојди по новогодишната ноќ
Од мојата хумка земи грутка земја
Како доказ за моето постоење
и твојата конечна среќа
ги забивам забите во најголема вена и ја пуштам ете сам крвта да истече..
само последниот здив ќе го споделам
и со последни сили ќе те наречам Призрачна Кралица...

Во тишината помеѓу сонот и јавето

Те имам покрај мене додека чекорам меѓу свездите
Простими можеби несакаш да е така
Но вљубен сум страшно во моите сеќавања
И твоите зборови кои како ехо одзвонуваат во мене.

Уживам во опијанетоста од твоите допири
Твоите бакнежи траги по мојата кожа оставаат
Мирисот на твојата коса сите дамари ги размрда
И повторно сонцето во твоите очи го гледам.

Повторно постојам во совршените мигови што ги посакуваше
Ги преминав границите на стравот човечки
Се насмевнувам на попусто изгубените мигови
Ги оставам сами очајот и бесцелноста.

Ако веќе се измори од оваа моја авантура
Ќе те заспијам меѓу капките на пролетниот дожд.
Во тишината помеѓу сонот и јавето
Како благодарност ќе те покријам со Месечината.

Ова е домот на моите соништа

Ова е домот на моите соништа...
во нежните прегратки на ветерот дојди..
јас ќе те чекам на кулата буден...
лебедите бели вчера по едно перо ми подарија..
постелата мека да биде...
темјанушките белината своја за тебе ја чуваат
убавината твоја да ја зголемат...
а јас како поданик на љубовта,
ќе ти подарам река од шепоти,
на твоето тело ќе ги напишам сите ненапишани песни,
да заедно ги читаме се до утрата....
.знаеш...
вчера ја отворив највеличенствената порта во мојот сон..
денес те чекам на кулата....

Потомок на Ерида

Рече дека си потомок на Пенелопа
Но порочноста и блудноста те издадоа
Пепелта што ја расеа те стори видлива
Сега се прашувам кое колено ли си од Божицата Ерида.

По крвта на мајка ли го носиш сето ова
Или можеби од некоја изгубена проколната душа
Дојдена од сува земја си
Наречена света девица повеќе на подбив.

Плагијатор кој низ туѓи ликови се пресликува
Низ туѓи животи се провлекува
Сакав сега да ја разоткријам вистината за пеколот што го подаруваш
Но знам ќе биде голема грешка.

Сега со Росиер за славата брза славите
Што од Исконот ме откорна ли
Или Камаел тажен го сторивте
Времето идно лакомо го изедовте, нека шепоти гласот.

Само да знаеш со вретенести прсти празноверието го раскинувам
Неверувам веќе во твојата Маѓија
Сведок сум на сопствената судбина
Сега сигурно знам дека не си потомок на Пенелопа.

Ги молам Ангелите вечерва

Ги молам Ангелите вечерва
Да не ме гледаат како погрешна нота
Во вечерашнава Боженствена симфонија.

И како сенка под сводот небесен сум видлив
Со млака надеж во безнадежноста чекорам
Само зрното разум во временскиот часовник протекува

Навистина
Ги молам Ангелите вечерва

Моето име до вчера беше ТАГА

Моето име до вчера беше ТАГА
Се чувствуваш лошо, понекогаш и очајно
Можеби тоа само поради ТЕБЕ
Мислев дека не си вредна за внимание.

Беше спореден лик
Јас лош поет кој пишува празни песни
Во празно време
На празна хартија.

Со ветерот ја растурав љубовта меѓу пепелта
Ги згазив сништата
Ја отфлив од себе и сенката сопствена
Ги распродадов евтино сеќавањата.

Сега знам, вистински знам
Те сакам зошто си моја болка
Несовршена со илјада и една мана
Несовршен со илјада и две мани.

Би тргнал кон тебе
Бездната не ми дава
Никаде не гледам мост
Или можеби денес не е мојот ден.

Сонував ли досега само лош сон

За последен пат на осојов меѓу скриве
 Ја прочистував крвта
 Ме присилија нужностите
 А вие пресудете,кажете дека грешам
 Претсказание сказание стана,се оствари
 Се прашувам
 Сонував ли зелена месечина постојано
 Или лик привидениесо детски скриен страв во очите
 Се прашувам видливо и разбирливо
 Во темносината ноќ
 Призрачната сенка дали остана таму

Се погледнувам во чекорењето
 Немисе потребни повеќе маченици или маченички
 Ни лажни светци или светици
 Некаги,нека ја влечат судбината за опаш
 Внатрешната созреаност го бара тоа.

Бесцелните скитници ги оставам во нивните пустини
 Потиснатите мисли како далечни еха ме викаат
 Душевното мртвило се буди феникс го зграби
 Низ невидлива пајажина од гачки,трња,сопки и чинки се пробива
 Со тага во зениците нека и веруваат..Бог ќе ја разбере.

Утре или задутре ќе знаеш

Сакам да ти го позајмам шепотот од моите усни
 Невели веднаш не.....
 Го изговара најнежниот стих на љубовната поезија
 Барем миг еден слушниго,кога не го земаш на твоите усни.

Сакам да ти го позајмам погледот од моите вжарени очи
 Невели навистина веднаш не....
 Те гледам во дивата паганска убавина покриена со твојата чедност
 Не ги спуштај трепките на миг,кога несакаш да гледаш до бесконечноста.

Сакам да ти позајмам еден такт или шум од моето срце
 Сега навистина замолчи
 Неговата тага ќе ја разбудиш,заедно слушнетого ветерот како пее
 Навистина замолчи,кога се плашиш од брановите и песните.

Сега ќе се провлечам кон вечноста
 Дали утре и задутре нешто ќе сакам
 Ќе знаеш по тежината на облаците

И повторно со утеха заспивам кажуваќи ноќна молитва
 Во Љубовта е понекогаш така,со песна се раѓаш,во песна умираш
 Дамарите заспиваат во тишината додека го допираат времето
 Кое осудува или теши,или проколнува луто.

Кога повторно ќе се молам

Кога како некогаш возвишените облаци ќе патуваат
 Повторно ќе се молам Боже
 И за мене и ситеоколумене
 Сега неможам
 Тмурнинава на небово е претешка и еден збор до тебе да пуштам
 Не ја гледам но на плеќиве ми овиснала
 Сега сум само тажен и празен верник
 Со прашање без одговор
 Зошто слепилово не ми го подари порано
 Барем вечен скитник во жед пустина ќе бев
 Со карвани од камили кои Бедуини ги водат ќе одев
 Но среќата сепак во срцето ќе ми клокотеше

Сега во оваа морничавост и дождовите се вечни
 Горам постепено со секоја капка која капи на земјата
 Се кријам од своите мисли и од љубовта

Кога како некогаш возвишените харфи на Ангелите ќе ги слушнам
 Повторно пред твојот олтар ќе клекнам
 И исто како кога бев дете ќе пеам Божествена ода
 И за мене и сите околумене
 Сега неможам
 Немам срце, само згужвано, згазено и со лаги испогането парче остана
 Премногу се за песна да се пее
 Сега сум само само тажен и празен верник
 Времето однесе се оставаќи само бледа слика која немир носи
 И повторно имам прашање без одговор
 Зошто слепилово не ми го подари порано
 Барем немаше да бидам заробен во времето
 Со празна избришана судбина во рацете
 Крикот на тишината тоа го направи немилосрдно.

Сега во оваа морничавост и предавството е ефтина фраза
 Налепена со лажна гордост и лажна љубов која само пепел позади себе
 остава
 Ете повторно се кријам од своите мисли и љубовта.

Никој не го сака Талирот

Животот вчера на раскрсница чудна ме однесе
 Со дрва суви три и кафана една, небеше биртија тоа го знам
 Кошевите сепак стоеа, варта паднала којзнае кога
 Сепак имаше топлина во тие тули
 Гласовите од внатре ме мамеа да влезам
 Небаре беа некои заборавени некажани молитви за љубовта
 Само прагот беше чуден
 Испишан со писмо кое едвај се читаше
 Ова е твојот свт
 Се плашеше да го видиш, сега живејго и овој дел
 Колку ли крадачи видов, пијаници одвартни, блудници истрошени
 Боеми кое се надвикуваа меѓу себе
 Мудроста сопствена за бокал вино ја продаваа
 Замре жагорот кога стапалка моја згазна
 Новодојденец бев, можеби затоа
 Одекна хор грлат од грла многу
 Кажувај зошто си дојден, Ти, кој тагата ја расејуваш насекаде
 Дојдов... викнав да ги надвикам
 Со талирот што го носам во џебот тура да ви платам
 Го носам уште од раѓање
 Знај дека тука нема ни големи ни мали
 Пијте до бесвест вие одпадници од животот
 Збрка настана, викотници страшни
 Ти, ти смрта ни ја носиш, а ние во сплетот на чувствата сме заплеткани
 За час кафаната остана празна
 Само еден глас радосен беше
 Крџмарот озарен целиот
 Седни патнику и сегати напије во мојата посакувана тишина
 Напије црно вино онолку колку што имаш бигори во душата
 Ракија бела колку што имаш надежи за љубовта да ја воскреснеш
 Незнам дали пиев но главоболката ме потсети на бокалот со црно вино.

Сакам да бидам жив повторно

Сега сум поблиску до тебе за сто години
Ми останаа уште двеста да поминам
Додека скитам низ времето да ги собирам и овие два века
Ги оставам Ангелите мои да те чуваат кога ќе бидеш сама.

Сакам да бидам жив повторно
Но неznam дали ќе те сакам толку силно во 2122 година
И тогаш ли ќе ми бидеш мисла или збор напишан
Или, дали ќе бидеме еден миг сами во нашето несовершенство.

Одем по тајните патеки прашуваќи се себеси дали си проколната
Неznam, можеби мојата крв се лади во телото додека го барам одговорот
Само безначајни зборови се поклонуваат цинично
Големата илузија сега заврши, чекај по сто, двеста или триста години
стварност.

Ако дојде Љубовта, навистина сум поблиску до тебе за сто години
Но овде на ова место сме само две кукли во хартиени кутии
Веќе ја подадов раката кон небото, ги завршив сите дела, станав
непотребен тука
И никогаш небев вчера, ни пак утре, секогаш бев сега...неznam за тебе.

Прогонет од времето

Спиеше со невин детски плач
Кој напати личеше на сонлив липтеш
Под стариот исушен даб
Во долината на Заборавените Божји чеда
Скитникот
Прогонет од времето

Сабја димскија обесил на појас
Со авети лути по снi ќе се бори
Го гонат долго
Од денот кога мирот му го украдоја
Кога на љубовта му плукнаа

Зависник

Станав зависник на твоите бодежи невидливи
Се зариваат тивко параќиме долго,гледам
Се цеди крвта по вратот
Пишуваќи по кожата за некои заборавени времиња.

Во заблуда го доведе судијата на времето
Без доказ никаков виновник ме стори
Ме тужеше по законот на лагата
Сум крадел чиста љубов од душата твоја.

Те прашувам,или себеси се прашувам
Нека слушне и поротата небесна
За земната седно ми е ја поткупи со твојата страст
....од мраз срце може ли љубов да се земе....
....од суров поглед може ли милост да се бара...

Го изгуби сјајот во очите,лажните насмевки ти го прегореа
Сеуште под ноктите го криеш отровот на лажната љубов
Незнам во чиј грб ги зариваш,
негледаш како умираат деновите во твојата соба.....
криеќи ја разбудената болка што те раскинува секојдневно.

Грешник исто како селскиот поп

Грешник голем сум
Со љубов судетеми
Казна голема одредетеми
Три моми да љубам дневно
Така гревови да исперам

Навистина грешник голем сум
На колена не паѓам
Ќе помислите се пишманам
Само судетеми
На робија однесетеми
Во момини скутови ставетеми
Со момински раце оковајтеми

Грешник сум луѓе дали слушате
Голем
Толку голем поголем и од селскиот поп
Осудетеми стоедна година
На момини гради да се покајувам
Со момини коси да се покривам

Грешник сум луѓе
Повторно ве прашувам
Има ли таков суд
Што ќе ме осуди
Крај три моми да се покајувам

Поругание е секој нов ден

Се габосувам
Исцибрен од копнежи и од надежи
Дека ќе пијам поток вино.

Поругание е секој нов ден
Приземна гробница
Нова тврдина без одаи ширни.

Бев монах, бев воин жесток
Сега сенка
Или претежок плод на животот.

Дождовите дојдоа прекасно
Бесцелно вела на полноќ
Луѓето со скрб ме заградија

Мирисот на мемла земјина ми се завлекува вноздри
Соборен, обеспокоен, јадосан пребројувам
Се згуснувам пред предзимските магли.

Загрижен, можеби и исплашен, без вестител, слушам..
Сулфурна бездна рикна наоколу
Без исконски ветар, неродна, испрскана со демонско семе.

Научен со сончева верностс, без црква во себе
Се губам во полумракот на возвишеното чинодејствие
Пред олтарот на привидниот инконостас

Во предворјето на душата

Таму каде се започна
 Во предворјето на мојата душа
 Ме чекаше Феникс многу тажен
 Луто удираше со крилата по сивите сидови
 Налепени беа со горчина и јад
 Сакаше
 Вистински сакаше и тука времето да го донесе
 Спомените да ги оживее

Ја гледам твојата литост
 И сето студенило што те прегнало
 Го мамиш денот и луѓето со насмевките лажни
 Со прстите пишуваш непрочитани песни
 Живееш како проклетник, кој сонува да биде смртник
 Незнаш дали есента ќе те покрие
 Спиеш со безбојни сништа
 Знаеш....малку горделиво рече
 Ќе го разбудам повторно духот на минатото
 Чедо на пепелта сум што беше растурена
 Ти само повторно на сводот нареди свезди
 Ќе намине некоја ноќ, сигурно ќе намине
 Причекувај до полноќ
 Пробај повторно да го освоиш срцето.

Во сенката на ангелот сум
 Само знај
 Таму каде што започна
 Во предворјето на мојата душа
 Таму и ќе заврши
 За секој случај купив и бела кошула.

Дали навистина сум јас

Дали навистина сум јас...беше дилемата обесена вечерва на свездата северњача,низ одблесокот ја одаваше својата блескавост и со блескавоста заслепуваше,лепеше на место..низ тој одблесок профучија како некое заборавено ехо зборовите на белобрадестиот старец кој катаден седеше на каменот што беше насаден којзнае од кого на вечната раскрсница,каде што одвреме навреме ќе наминеше некој скитник низ времето,патник низ вековите..напати кога ќе се сетев на тие зборови мислам дека сепак ме заменувааше со некој друг..СЕТИСЕ КОГО ГО ИЗДАДЕ...немибеше јасно кого сум го издал,и навистина зошто сум станал скитник,што ли барав по овие проклети векови низ кој само страдањето го гледав,доживував и преживував..не сум крстен,не сум припадник на ниедна вера и никого не навредувам,само ете понекогаш заскитувам во мистеријата...кога ќе ги решавам тие мистерии по неколку пати ги прераскажувам своите соништа,и во тие соништа го барав одговорот.некои одговори беа неверојатни дури и наметнуваа нови мистериозни прашања,наликуваа напати на ритуали ненаправени...какви ли,па исти како и претходните што многупати во ноќите на полн месец се одигруваа врзани низ земјата со воздухот,понесени низ пламенот да на крај со водата се делеше благословот како благодарност на чуварите на портите.

Ладниот ветер беше отрезнувачки,низ неговиот фиук го добив очекуваниот одговор..Разделисе денес од Демонот кој твоето минато постојано го воскреснува,направиго ритуалот на мртвите спомени и потоа мирно кажиму збогом,заблагодаримусе како вишо и разумно суштество кое се надминало себеси.

Ноќта повторно ме прегнува

Ноќта повторно ме прегнува...
уште една ноќ исполнета со неизвесност...
полека ме напушта силата..
и сега ќе ме совлада оваа проклета болка...
не..не се предавам...
недавам и ова мало парче душа да ми исчезне...
недавам срцето да се предаде...
ќе ја спакувам тагата во куферите на спомените
во тие спомени ќе го затворам и твојот лик засекогаш да остане таму...
ќе го заклучам со насмевка и ќе тргнам во непознатото...
несакам сега да мислам како ќе изгледа...
ќе размислувам утре...
утре е сепак нов ден...

Слушај

Затвори ги очите и слушај
Слушај како трепери мојата душа
Нема веќе солзи
Не постојат повеќе илузии
Остана само еден крик на усните
И оваа моја песна

Претпоставката не ме зачуди

Молчиш кога си сама
 Сакаш повторно да те содадам во себе
 Немаш веќе свој глас
 Немаш веќе свој мирис
 Остана залепен на некоја ткаенина помешан со машка пот
 Барав ли нешто
 Или ти бараше нешто
 Во ноќта скаменета и глува каде лежи твојата прозирност
 Или можеби двојноста.

Сега си само сочна вејка затворена во темна одаја
 Стана дива, се држиш на око,вознесена во секако сознание си
 Зарем не
 И тајно име имаш....а ти молчи за ова.
 Овој свет нема тајни,во безредие на густе мисли е

Беше прекрасна Жена со исплашено девојче во себе,
 Кафените очи како две вселени отворени ширум
 Но на лицето никаде не ти се читаше возбуда,
 Се губеш веќе во временските далечини со скриен плач за себе
 Претпоставката не ме зачуди
 Мојата крв веќе не копнее по неа.
 Навистина.....
 Несакам веќе да се разголвам до коренот на сите неродени мисли

Дете на пустината

Јас детето на пустината
Од родот на заборавените
Роден во проколнатите
Зборувам за болката што се раѓа

Од црн камен се одлепи
Во бел мрамор се претвори
Како авет прошета
Како волк самотник завива

Не се потсмевајте, таа е сечија
Ничија, без господар свој
Копилиња сто секогаш носи
Во крвта заспива, во крвта се буди.

Семе црно е тоа
гнездо што во градило свило
се буди на рик полноќен
заспива со последниот шепот.

Јас детето на пустината
Од родот на заборавените
Роден во проколнатите
Зборувам за болката која живее.

А,Толку Копнеев

Моите стихови станаа осамени бродови
 Заглавени во прашината на денот
 Не копнеат веќе по морската шир
 Ја нема сирената со харфата заносна да ги носи со занес.

А,толку копнеев да бидам свој
 Свој како што се свои булките крај шините.

Не ги пишува веќе, остарениот морнар само седи на крмата
 Некои минувачи со потсмев му кажуваат
 Проколнат си сега
 Со волците дружба да правиш.

А толку копнеев да бидам свој
 Свој како што се Јасените со земјата.

Од безгрижен спокоен вид,отиде во ордата здивена
 И повторно се преобразуваш во ненужен скитач
 Прогонет од срцето ли си
 Праша од Дабот гавранот црн.

А,толку копнеев да бидам свој
 Свој без плачот на облаците темни.

Но, што да правам сега кога и Хермес ме напушти
 Етеја проклетницата Ерис покрај нозете ми спие
 Мојам да кажам збогум
 И повторно збогум попатно прекоруваќија својата премаленост.

А,толку копнеев да бидам свој
 Свој,со свои чекори во една есен

те сонував повторно

-те сонував повторно...

-знам,со призвук на тага шумолеше синоќа и оревот во дворот.....

-те сонувам секоја ноќ,но како те сонувам се подалечна си од мене.....

-незнам...замолчи...и со молкот повторно се роди тишината....незнам дали правилно постапив...

-тој одговор не би можел јас да ти го дадам.....реков некако ладнокрвно...прашајго своето срце а не мене....

-сакам повторно да седиме на онаа наша зелена ливада како некогаш...сакам...но прикована сум овде во оваа стварност која знам дека не е стварност....

-те сонувам...знаеш...затреперија гласните жици кукавички....те сонувам како плачеш секогаш...дали е вистина или само измамата сеуште се оплодува секаде околу нас...

-не си измамен сега...плачам...плачам во тишината кога никој не ме гледа....плачам бегаќи од скриените погледи на ангелите...ме демнат секогаш во темнината....

-го носиш сеуште прстенот на рака,а знаеш дека дека заветот го скршивме на каменот....сега си слободна....ја немаш обврската да се молиш и за мене....

-кажими....замолчи гледајќиме право во очите....кажими,но искрено.....кажими,дали сеуште ме сакаш.....исто како некогаш.....

-те сонувам секогаш во истиот фустан..оној црвениот,што ти го купив за твојот роденден кога бликаше од среќа кога го облече...

-остави ги сега тие проклети спомени...тие ме убиваат...кажими дали сеуште ме сакаш....

Грлото некоја невидлива рака го стегна,неможеше ни воздух да испушти....но морав еднаш засекогаш да ги изговорам тие зборови...

-јас заминувам засекогаш од твојот сон.....

-премногу си безобразен,мислиш само на себеси...сега некако пламна огорченоста нејзина...

-навистина заминува..неможам да сакам сенка,сенка и во сонот,и во стварноста...излитена,бледа,потрошена.....

-но јас сум твојата прва љубов...една и единствена.....

-да беше моја една и единствена,во моето срце...кога беше цело....но сега...погледни...парчиња од тоа срце се налепени и на облаците,и на карпите,и на патеките,некои пливаат и по реката....кажими со кое парче сега да те сакам....кажими од кое парче да извадам макар еден миг

милост и да ти го подарам тој миг....кажими.....го здружи со твоето
 неверсто.....го здружи на илјада и едно парче.....кажими и немој да
 молчиш.....

-дали некогаш ќе ми простиш....

-да ...ќе ти простам само тогаш кога ќе успееш во една твоја дланка да ги
 собереш сите солзи на нашите два ангели што се пролеаа...кога ќе ја
 вратиш насмевката на нивните лица....когасакав да кажам уште нешто
 но сега видов еден друг лик пред мене...лик кој никогаш пред тоа не сум
 го видел....

-оди по ѓаволите...ти навистина си луд....

Нема да пеам за проколнатите
 Ќе ги одминам на патеките тесни тажните
 Ќе ги оставам во глибот очајниците
 Ќе застамам да ја прегрнам вљубената во љубовта.

Ќе и покажам како се пишува песна со прстите во облаците
 Ќе и покажам како се ткае со разбојот на љубовта
 Наместо конци од срцето најнежни чувства ќе зеам
 Наместо платно дел од душата ќе спружам

За шарите ќе дознаам кога сонцето ќе огрее
 Месечината мојата прамајка во сонот со сјај ќе ги облее
 Блесокот во руменилото на зората ќе се роди
 На пладне сите злобници од завист ќе замолчат.

Јас сум ткајачот на среќа
 Не се чудете
 Утре повторно ќе ткаам нов килим со волшебни шари
 Овде онде ќе поставам и блескави камења.

песнава ја посветува на личноста која е моја тајна,тајна која можеби
 засекогаш ќе успее да се вкорени некаде длабоко во мене.

не давам наслов зошто утре можеби ќе морам да ја продолжам

Не зборувај повеќе
 Твоите зборови во мојава душа виори дигаат
 Немир благ со трепеливост прават
 Те молам
 Исто како што ги молам ѕвездите да блескаат за тебе
 Те молам
 Да го одмолчине овој миг што доаѓа
 На крајот кога ќе заврше почетокот
 Ќе ги соберем спомените од тој миг
 Јас со насмевка распослана
 Ти со уште еден создаден свет

Ќе бидам гостин драг
 Ти покажисе како домаќинка добра
 Не барам пространа одаја во твоето срце
 Само една топла и мека столица во некој дамар
 Кога ќе се одморам, ќе се претворам во земја мека
 Ти гази по неа
 Со нежноста на стапалат знам нема да ме повредиш

Пссст
 Сами сме во тишината
 Те молам повторно да го одмолчине овој миг
 Некој ќе ги укради нашите мисли.

Таму каде што плачат Ангелите
 Душата посака да отиде
 Во предворјето на тагата е тоа
 Чемерот и јадот засекогаш да го остави

Вечерва моја тајно ќе тагувам
 На рабовите од црниот олтар ќе седам
 Ќе лепам дрско и безобразно парчиња скапана душа
 Последните воздишки реа правт неподнослива.

Припремија твојата насмевка

Како лек чудотворен ќе ми треба во утрините
 Ќе оставам една широка порта во сонот
 Величенствено дојди како небесен гласник.

Ако го видиш на престолот насмеаното дете
 Знај дека сум се препородил
 Род на феникс сум и тоа да го знаеш
 Во пепелта умрев,живеев долго се прпелкав,сега се родив .

Мојата прамајка за прериите ми раскажа
 И тие ќе ти ги покажам,со златоносна боја се препокриени
 Темјанушките измислиле песна за нас, чекаат веќе три века трпеливо
 Тревата својот зелен тепих го припремила за нас

Ах само да знаеш бубачките колку волшебни приказни знаат
 Ги слушам секогаш кога на разбојот од среќата ткаам нова антерија
 Од нежна пајакова мрежа е таа
 Со илјада и еден јазол изврзана.....

Дух на бесконечноста

Се препознаваме некаде во пространствата,каде
 Пукнатините на времето ни дозволуваат
 Јас сум дух кој е исполнет со среќата на бесконечноста
 Ти,привремен розев сон во нечија дланка

Простими ако те вознемилив
 Но мојата душа и тука е премногу романтичарски расположена
 Еве,ако сакаш повторно ќе те допрам во некој твој сон
 А ти,нахрани се од мојата љубов и преспиј на моето крило

Овде немам име
 Го заборавив кога повторно се родив
 Не,остана некаде во старите тајни симболи
 Го запечатив со вечниот заборав.

Ќе ти раскажувам уште да ги смирам твоите тајни немири
 Моите предели каде што спијам мирисаат на ванила
 Моите патеки каде што одам со свездена прашина се послани
 Мојата постела е меѓу две реки што шепотат деноноќно.

Не стој повеќе збунета и исплашена меѓу четирите шарени сидови
 Погребија твојата лажна насмевка со некој последен плач
 Пробуди ги и пушти го исплашеното девојче да прошета во белината на денот
 Нека во среќа се искапи и несреќата во сува жед планина ја однесе.

Сега навистина морам да одам ветерот се лути,несакам да побесне
 Се заветив дека секој ден на пладне по една тивка песна ќе му пишувам
 А тој горделиво на облаците ќе им раскажува
 На сонцето знам повторно ќе му пркоси.

јас сум блудник,ти си грешница

Ненадејно,се судрив со споулавена сенка
Каде ,сега во која пустина ќе одиме ја прашав
Се врати од светот на курвите,одморисе малку на мраморот
Блудничеше,сега узнa дека и ти си развратник
Кучка сум,ќе те апам уште долго,проклет да си
Цицлеста анама сум,штукната од ум,со продупен крик

А ти со нејасно лице упокоја судбината
Заповедај,повторно пред смрта да те стават
Со залак леб,и вино земјата благословија
Во твоите исплакани очи нема веќе солзи
Претпразнична мугра сонува за тебе.....

Се колнам не сум фарисеј
Посвојниците на туѓ грев на туѓ праг ме оставија
Со жив ветар ме запретаја
А јас само глаголам на црната земја
Анамо бела,домаќин можеше да имаш
Сега слушај,јас сум блудник,ти си грешница
Во студена пештера со смрта заспивам
Од капка сила,изртена младост измамувам.

ходник на болката

Низ темниот ходник на болката се провлеков,и со последен грч на телот се исправам пред вратата на вечната светлина,тивко изговарам...тука сум,некоја темнина досега ме прекриваше ,прикован на едно место долго ме држеше,сега без страв во себе,без товар на плеќите,без земен сјај во очите застанувам исто како пред првиот зрак да ми го подариш,повторно да се вратам таму каде што бев....полека слушам како вратите на ходниците на времето се затвораат со чкрипење,некои кои премногу со спомени се исполнети квичат од разочарување што веќе никој веќе нема да шета во нив,ќе останат празни и напуштени...ланците на куп ги оставам со кој бев окован во коските,срцето од премногу ситни парчиња што останале од него,едвај го собрав,и тоа на рвеникот го положив,како доказ дека сеуште низ него течи црвена течност....раката невидлива што до вчера била насекаде сега се подава и последните мисли ги пушта да ми пролетаат....се заколнавме дека само смрта ќе не раздели,а евеме сега тука стојам сам,гледам нозеве кои до вчера крвави беа од бесцелнот лутање по стрмините патеки на болката сега чудесно се исцелени,раните со светлосна брзина зараснуваат,со некоја златна блескавост стапалките се облеани,чисти се што на заветот не згазнаа,одникаде се појавува истата круна што на глава ни стоеше,но со поголем сјај е сега,многу топлина има околу неа,и повторно одата на љубовта одекнува со трубите милозвучни најавуваќи го моето доаѓање.....

Утрово нема ни песна

Галебот денес тажна песна запеа
 Агонијата на смрта ја претчувува
 Треперот на крилото му го кажува тоа
 Крикот од душата на човекот одекнува
 Карпите ги крши
 Капките пот лакомо го грабаат челото
 Самотијата воинствено доаѓа

Ова ли е ден
 Извика ете таму детето исплашено
 Само крици насекаде
 Подобра беше ноќта
 Барем темнината е густа
 И стравот е помал

На прагот прав два прсти
 Во аглите на одаите пајажини
 Се замаглиле прозорците од воздишки ладни
 Излитен под неодамна со една солза измиен
 Радио старо којзнае кога последен пат пуштено

Минато минало
 Бразди длабоки направило
 Минато минало
 Само коров останало
 Пиреј и трескот никнало прекрило

Ни небото се отвара
 Ни земјата се затвара
 Само ала ронки збира
 Тоа остана
 Од крикот

Галебот тажен замолчи
 Така му рече коњаникот
 Галоп во мигот иден ќе прави

Прашина ќе крене
Одиси во топлите краишта
Имаш уште дни за пеење.

Утринска Радост

занесено и вљубено
го прегнав првиот зрак на утрото
уште добро утро не кажав
бев исполнет како никогаш досега
ноќва
месечината блескаше со полн сјај
таа
храброст ми влеа
и со прст ми покажа
патеката идна ми ја посла
со прашина светликава ја попрска
о колку беше тоа заносно
слепита ја виделе та прашина
и допирот на прстите знаат да ја опишат
слепците во денот
кој само лутаат
ни белината неможат да ја видат
еве
го исчекувам следниот миг
со нетрпение големо
знам повозбудлив ќе биде од минатиов

Рецензија

Светот е место од кое сè настанува и сè исчезнува. Секој од нас има свое место во него. Има денови кога ползиме по земјата, но има и такви кога летаеме во небесите.

Единствените губитници и победници сме ние луѓето. Одговорни за доброто и лошото што нè се случува секојдневно.

Кога, каде, колку и зошто го чекаме сопствениот Годо се само прашања кои секој од нас си ги поставува но, не секојпат и им дава одговор.

Сите ние го чекаме Годо, тогаш кога мислиме дека сме изгубени и не можеме да сториме ништо друго освен да го чекаме оној кој ќе нè го покаже вистинскиот пат, сè додека не сфатиме дека ние сме тој спасител. Сите ние го чекаме Годо онаму каде мислиме дека е вистинското место, сè додека не сфатиме дека тоа е местото од кое треба самите ние да го исцрпиме најдоброто. Сите ние го чекаме Годо толку колку што мислиме дека е потребно за да повторно започнеме со нашето грабање на животот. Но, сите оние други го чекаат Годо затоа што мислат дека сè се случува без ништо, а од тоа ништо настанува сè.

Овде, токму овде Чернодримски преморен од самото чекање во некоја пукнатина на времето, решава да тргне напред, каде, сеедно е каде веќе, тоа одење е подобро од чекањето .

Нашиот живот е миговна игра, игра во која ние сме показателите на патот. Но какви и да сме, не мораме никому и со ништо да покажуваме кои сме. Тие сме што сме, совршен израз на единството на животот. Талкајќи по среќата, се сопнуваме на места навидум лесни за поминување, а всушност тешки за совладување. Вистинскиот приказ на животот можеме да го видиме токму во оваа стихозбирка. кој е огледало во кое секој од нас се гледа, се препознава.

Караѓул Евгенија

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни

Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на

Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени
Собрани во Ковчег-34.Големиот Летаач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-
36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден
Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на
Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-
43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални
Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и
Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината
50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од
Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете
Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-
6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината
Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои
нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам
Месечице-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Караѓул Евгенија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Во Пукнатините на Времето

Скопје 1998 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Во Пукнатините на Времето 2014 година 56 страни

ISBN-10 608-4778-42-9

ISBN-13 978-608-4778-42-4

EAN 9786084778424

